इन्नेवं 'उवाच'। हे 'गौतम', 'मा भैषीः' इदं सावित्राग्निज्ञानं सफलं जातं न वेति भयं मा कार्षीः, सर्व्वथा 'ते' तव, उपेक्षितः 'लोकः' फलविशेषः, 'जितः' त्वया लब्ध इति ॥

(२१) उपाख्यानेन दृढीकृतं फलमुपसंहरति। "तस्माद्ये के च सावित्रं विदुः। सर्व्वे ते जितलोकाः। स यो ह वै सावित्रस्याष्टाक्षरं पदꣳ श्रियाभिषिक्तं वेद। श्रिया हैवाभिषिच्यते। घृणिरिति द्वे अक्षरे। सूर्य्य इति त्रीणि। आदित्य इति त्रीणि ॥ १३ ॥ एतद्वै सावित्रस्याष्टाक्षरं पदꣳ श्रियाभिषिक्तम्। य एवं वेद। श्रिया हैवाभिषिच्यते" इति। 'यः' कश्चित् पुमान्, 'सावित्रस्य' अग्नेः, 'पदं' गमकं अष्टभिरक्षरैरुपेतं मन्त्रं श्रीबीजेनोभयतः सम्बद्धं, 'वेद' उपास्ते, मन्त्रमुच्चारयंस्तदर्थं स्वस्वरूपत्वेनानुसन्दधाति। 'सः' पुमान्, आदित्यप्राप्तिरूपया 'श्रिया', अभिषिक्तो भवति। तस्मिन् मन्त्रे 'घृणिः', इत्यक्षरद्वयं। तस्य शब्दस्य दीप्यमान इति वाक्यार्थः। सूर्य्यपदे यकारात् प्राचीनौ रेफइकारेण लुप्तेन सह मध्याक्षरत्वेन गणनीयं, ततः 'त्रीणि', अक्षराणि सम्पद्यन्ते। सुषु इरणं गतिर्यस्यासौ 'सूर्य्यः'। अदितेः पुत्रः 'आदित्यः', सोयमष्टाक्षरो मन्त्र आदावन्ते च श्रीबीजेन युक्तोनुसन्धातव्यः। उपसंहारार्थं पुनर्वचनमुक्तं ॥

(२२) सावित्रवेदनमृगुदाहरणेन प्रशंसति। "तदेतदृचाभ्युक्तम्। ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्। यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः। यस्तन्न वेद किमृचा करिष्यति। य इत्तद्विदुस्त इमे